

IMMIGRACIÓ

Les paraules de Jordi Pujol al Ple del Centre d'Estudis del passat dia 4, donaren fe de la presència de l'Església en l'enfocament d'un problema social vivíssim a molts països i de gran envergadura a la nostra pàtria.

Les xifres i dades que facilità, en el curs de la seva dissertació, fan pensar de debò. I a poc que hi pensem, haurem de creure que la immigració és, avui, un dels problemes socials més importants dels plantejats a casa nostra, per a no dir — les afirmacions categòriques fan massa respecte — el més cabdal.

Els estudis realitzats demostren que no menys d'una tercera part de la població de Catalunya és fruit de la immigració. I si bé Catalunya ha demostrat prou bé, en el decurs dels temps, una gran capacitat assimiladora, i fins i tot és notable la xifra d'immigrants actuals que poden donar-se per catalanitzats, el problema social no deixa de plantejar-se. I ho fa cada dia amb més gravetat si considerem l'acusada diferència, a favor del segon, entre el creixement vegetatiu de població i el creixement per immigració.

Pensem també que el problema no és de simple composició quantitativa, sinó molt més complexe. Les mateixes condicions de vida (treball, estada, etc), la distribució, les relacions entre habitants de diverses procedències, l'ordre social i econòmic, les diferències d'ambient, etc., són factors que contribueixen a forjar una mentalitat. I en el mateix terreny quantitatiu no tot queda reduït a indígenes i immigrants. Cal veure, entre altres coses, les respectives procedències dels últims, i fins i tot llur condició social (ofici, família, etc.).

Una simple llambregada a la qüestió ens presenta un panorama social realment complicat. No és difícil d'endevinar que la vida d'un poble amb aquest panorama no estarà exempta de dificultats. I que aquestes seran tant més difícils de vencer com més mancat de virtuts col·lectives estigui

Llum interior

Dins la nostra secció « Pulso de la ciudad », la setmana passada deixàrem constància del matrimoni dels joves Joan Cerdà i Mª Rosa Clusella.

La nostra missió informativa no és fer allò que, correntment, se'n diuen « cròniques de societat ». Però vam creure que valia la pena destacar aquest casament, pel fet, no gaire corrent, de tractar-se de dos invidents.

I avui, que la nostra Mare Església celebra precisament la festa de Santa Llúcia, advocada de la vista, considerem oportú remarcar aquesta notícia, de la qual podem treure una bella conclusió.

I aquesta no s'altra que la de tenir fe. Tenir fe en Déu i en ells mateixos. Malgrat ésser mancats d'un dels cinc sentits — sens dubte, el més important de tots —, no han tingut cap mena de por. I no l'han tinguda, perquè dins llurs cors porten la llum de l'entusiasme i de la suprema confiança en la divina Providència.

Deien els llatins: « Per tal de recollir-te, clou les parpelles ». No per a no veure res o per a no voler veure res, com els covards o els hipòcrites. Ans al contrari, per tal de veure-ho tot, sense estar enlluernat per res.

Sovint les coses externes, tan diverses i multicolors, ens entelen el coneixement, ens emboiren la pensa. I llavors, cal tancar les parpelles per a poder contemplar, amb unció i fruïció, el cel de la nostra ànima, constel·lat de la llum de la gràcia.

Demanem, avui, a Santa Llúcia, que ens deixi viure amb els ulls tancats a tot materialisme, a tot camí de perdició. Que ens clogui les parpelles en un recolliment íntim que no sigui fet d'ignorància ni d'inèrcia, sinó de concentració entervorida i de lliurança absoluta a Déu.

Demanem-li que, com els joves Cerdà i Clusella, tinguem sempre, per damunt de tot, aquesta fe immarcescible, aquesta llum interior que venç els obstacles i supera totes les dificultats. — R. MENNÉ i COLL.

l'element humà que ha d'ésser el pinyol, la base i l'aglutinant de la comunitat. No som pas aficionats a dramatitzar, però tampoc se'ns escapa que el poble català està vivint uns moments de vertadera prova. Prova de la qual pot sortir-ne una comunitat enriquida amb les noves aportacions humanes, però de la qual podria també sortir-ne una comunitat destruïda, és a dir, una població que hagués perdut la fesomia de poble per a ésser només la suma de diversos elements humans mancats d'una consciència, d'una mentalitat i d'una cultura comunes.

Homes com En Pujol ens fan creure en el primer resultat, que és, ni més ni menys, el resultat que indígenes i immigrants estem obligats a llegar als nostres fills, si certament desitgem per a ells un món espiritualment sa i harmònic. No obstant, som tots plegats aquells qui tenim la paraula. És tot un poble qui la té. Fins ara no hi ha mortis per a perdre la confiança. Cal, tan sols, corregir els defectes i exercitar les virtuts, que és la manera d'acriexer-les. La tasca no és pas poca, però està a l'abast d'un poble com el nostre. — C.

LIBRERIA - ENCUADERNACIONES

CARBÓ

MATERIAL ESCOLAR

A. Clavé, 36 - GRANOLLERS - Teléfono 423